

V I Lenin

Till RSDAP:s Centralkommitté

Det är möjligt att dessa rader kommer för sent, ty händelserna utvecklar sig med en hastighet, som ibland är rent av svindlande. Detta skriver jag onsdagen den 30 augusti, och adressaterna kommer inte att läsa det förrän fredagen den 2 september. Trots denna risk anser jag det dock vara min skyldighet att skriva följande.

Kornilovs uppror är en ytterst oväntat (oväntat i detta ögonblick och i denna form) och rent av en otroligt tvärvändning i händelserna.

Som varje tvär vändning kräver den revision och ändring av taktiken. Och liksom vid varje revision bör man vara ytterst försiktig för att inte förfalla till principlöshet.

Enligt min övertygelse förfaller de till principlöshet, som (i likhet med Volodarskij) glider ned till försvarsvänlighet eller (i likhet med andra bolsjeviker) till *block* med socialistrevolutionärerna, till att *understödja* den provisoriska regeringen. Det är absolut oriktigt och principlöst. Försvarsvänner blir vi *först efter* proletariatets maktövertagande, *efter* fredsförslaget, *sedan* de hemliga fördragen och förbindelserna med bankerna brutits, *först efter*. Varken Rigas besättande *eller Petrograds besättande* kommer att göra oss till fosterlandsförsvarare. (Jag skulle gärna vilja att Volodarskij läste detta.) Till dess är vi för den proletära revolutionen, vi är mot kriget, vi är *inte* försvarsvänner.

Och vi får inte *ens nu* stödja Kerenskij's regering. Det vore principlöst. Man kommer att fråga: Skall man då inte slåss mot Kornilov? Självfallet, jo! Men det är inte ett och samma, det finns en gräns här, den överskrids av en del bolsjeviker, som förfaller till "kompromissande" och låter sig *ryckas* med av händelsernas ström.

Vi kommer att kämpa, vi kämpar mot Kornilov, *liksom* Kerenskij's trupper, men vi stöder inte Kerenskij, **utan** avslöjar hans svaghet. Det är skillnad. Det är en tämligen fin, men ytterst väsentlig skillnad och den får inte glömmas.

Vari består då ändringen i vår taktik efter Kornilovupproret?

Den består i att vi ändrar formen för vår kamp mot Kerenskij. Utan att ett ens försvaga vår fiendskap mot honom, utan att ta tillbaka ett ord av vad vi sagt mot honom, utan att avstå från uppgiften att störta Kerenskij, säger vi: man måste beräkna ögonblicket. Vi tänker inte störta Kerenskij nu, vi skall nu ta itu med uppgiften att störta honom *på ett annat sätt*, nämligen: klargöra för folket (som kämpar mot Kornilov) Kerenskij's *svaghet* och *vacklan*. Det gjorde vi också tidigare. Men nu har det blivit *huvudsaken*: häri består ändringen.

Vidare består ändringen i att *huvudsaken* nu har blivit: förstärkt agitation för att ställa ett slags "delkrav" till Kerenskij: häkta Miljukov, beväpna arbetarna i Petrograd, kalla in trupper från Kronstadt, Viborg och Helsingfors till Petrograd, fördriv riksduman, häkta Rodzianko, stadfäst i lag överlämnandet av godsägarnas jord till bönderna, inför arbetarkontroll över spannmålen och över fabrikerna osv., osv. Och dessa krav bör vi inte endast rikta **till** Kerenskij, inte så mycket till Kerenskij, som till arbetarna, soldaterna och bönderna, som *ryckts* med i kampen mot Kornilov. Man måste ytterligare rycka dem med, sporra dem att slå de generaler och officerare, som uttalar sig för Kornilov, man måste yrka på att *de* kräver att jorden omedelbart överlämnas åt bönderna, man måste bibringa *dem* tanken att det är nödvändigt att häkta Rodzianko och Miljukov, att fördriva riksduman, förbjuda Retj o. a. borgerliga tidningar och anställa undersökning mot dem. Särskilt "vänster"-socialist-revolutionärerna bör man trycka på i denna riktning.

Det vore oriktigt att tro att vi *avlägsnat* oss från proletarietets uppgift att erövra makten. Nej. Vi har kommit den betydligt närmare, men *inte direkt*, utan från sidan. Och agitationen bör *i detta ögonblick* inte så mycket riktas direkt mot Kerenskij, som *indirekt* mot honom, indirekt i den meningen att vi kräver ett aktivt, ett i högsta grad aktivt och verkligt revolutionärt krig mot Kornilov. Utvecklingen av detta krig kan endast föra oss till makten, och man bör *tala* så litet som möjligt härom i agitationen (stadigt hållande i minnet att händelsernas gång i morgon kan ställa oss vid makten, och då kommer vi inte att släppa den ur händerna). Enligt min mening borde man meddela detta genom ett brev (inte genom pressen) till agitatorer, till grupper propagandister och agitatorer, och till partimedlemmar överhuvudtaget. Fraserna om landets försvar, om den revolutionära demokratins enhetsfront, om understödjande av den provisoriska regeringen osv., osv., måste hänsynslöst bekämpas, just emedan de är *fraser*. Nu är det på tiden att *handla*: dessa fraser har ni, herrar socialistrevolutionärer och mensjeviker, för länge sedan slitit ut. Nu är stunden inne att handla; kriget mot Kornilov måste föras revolutionärt, i det man drar in massorna, sätter dem i rörelse, eldar dem (Kerenskij åter *fruktar massorna, fruktar folket*). I kriget mot tyskarna gäller det just nu att *handla*: att *genast* och *ovillkorligen föreslå fred* på *exakta* villkor. Om man gör det, så *kan* man antingen uppnå en snabb fred eller förvandla kriget till ett revolutionärt krig, i annat fall kommer alla mensjeviker och socialistrevolutionärer att förbli imperialismens lakejer.

P. S.

Efter det jag skrivit dessa rader, läste jag sex nummer av Rabotjij, och jag måste säga att vi helt är överens. Jag välkomnar av allt hjärta de förträffliga ledarna, pressöversikten och artiklarna av V. M-n och Vol-ij. Beträffande Volodarskijs tal har jag läst hans brev till redaktionen, vilket även "likviderar" mina förebråelser. Än en gång de bästa hälsningar och lyckönskningar!

Lenin

Skrivet den 30 augusti (12 september) 1917.

V. I. Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry. uppl., b. 31, sid. 119-121

Publicerat ffg. den 7 november 1920 i nr 250 av *Pravda*